

BOGOLJUB

VTUJINI

Štev. 47., Leto III. VRSKI TEDNIK

Nedelja 21. novembra 1948.

PISMO SVETEGA OČETA NARODNEMU DELEGATU

Državno tajništvo
Njegove Svetosti.

Vatikan, dne 9. oktobra 1948.

P r e č a s t i t i g o s p o d !

Rad izpolnjujem poverjeno mi dolžnost, naj Te obvestim, da je bilo Tvoje skrbno poročilo, poslano semkaj v preteklem mesecu aprilu, pravočasno predloženo vrhovnemu pregledu svetega očeta.

Njegova Svetost, ki ga nad vse zanima čim skrbnejše in spretnejše dušno oskrbovanje vernikov, ki se kot izgnanci iz Jugoslavije nahajajo sedaj v Avstriji, je vse kar si zapisal, s posebno skrbnostjo pretehtal.

Za trud, s tako veselostjo opravljan, za razne koristne ukrepe, za storjene napore, za uporabljeno skrb, za premagane težave, da bi se duhovnemu dobrobitu jugoslovanskih vernikov odpomoglo in bi se njih bedno stanje olajšalo, izreka Njegova Svetost Tebi in vsem duhovnim pomočnikom pri Tvojem delu zaslužen in hvaležno zahvalo; v trdnem upanju, da ne boste poslej ničesar opustili, kar bi, pod vodstvom posameznih krajevnih škofov, moglo služiti dobrobitu in nadaljnjemu odstranjevanju bednega položaja.

Proseč nebeškega varstva in pomoči polno obilje božjih milosti vsakemu izmed vas, podeljuje sveti oče vam in vsem jugoslovanskim vernikom, ki so izročeni vaši skrbi, apostolski blagoslov.

Med tem se izpričujem z vso vdanostjo Tebi prevdani

J. B. M o n t i n i, l. r.
substitut

V BOŽJI SLUŽBI

/K prazniku Marijinega darovanja 21. nov./

Hčerka edinka je bila Marija. Kakor poroča ustno izročilo, je bila rojena Joahimu in Ani, ko sta bila že stara. Edino veselje, sreča, edina opora njunih starih dni naj bi bila. Pa kljub temu ni bila. Joahim in Ana sta se zavedala, da otrok - Marija - ni bil rojen radi njih in ne za nju, ampak za Boga, v njegovo čast in slavo in zato, da bo srečna enkrat otrokova duša. Vedela sta, da je Bog nju izbral in odlikoval z nalogo, da naj otroka za božjo slavo in čast rodita in vzgojita, da bo na ta način otrok dosegel večno srečo. Zato nista prav nič gledala, kako bi bila Marija na zemlji čim bolj srečna, kako bi čim lažje živela, čim višje stališče imela, tudi na to nista gledala, da bi sama ob Mariji in od nje čim več imela in veliko sreče užila. Sla sta za edinim velikim namenom, ki ga ima Bog z vsakim otrokom, da živi v slavo božjo in srečno dosepe do nebes.

Zato sta se že v Marijinih otroških letih odrekla največji sreči staršev - živeti skupaj z najdražjim - s svojim otrokom - in jo peljala v tempelj in jo tam popolnoma Bogu darovala. Vsak globoko misleči oče in mati razumeta lahko, kako velika žrtev je to bila.

Niso pa tele vrstice pisane zato, da bi očetje in matere razmišljali o veličini te žrtve; globlje naj očetje in matere mislijo. Za vrednost otroka, za njegov namen in pomen se gre. Tega se današnji čas več ne zaveda. Koliko očetov in mater je, ki vidi jo v vsakem otroku breme, oviro, ki jim je na poti pri uživanju zemeljske sreče. Veliko jih je ki jim je otrok - seveda mora biti en sam, ali kvečjemu dva, v večanje družinske sreče, ljubka igrača. Prenekaterim je otrok nadaljevanje rodu, potreben dedič, ki bo nosil družinsko ime in gospodaril na pridobljenem premoženju, še drugim pa potrebna delovna moč. Če je otrok slaboten po telesu, so ga žalostni, če je po telesu grd, ali celo pohabljen, jim je v nadlego, če je duševno nerazvit, so ga žalostni. Taki starši, ki tako mislijo, niso razumeli, zakaj jim je Bog otroka dal.

En sam je resnični in največji cilj vsakega otroka - služba Bogu, čast božja in njegova večna sreča. Nič ne spremeni na tem, če svet in toliko staršev tega namena in cilja ne prizna, ali pa vsaj tako vzgaja in dela, kot ga ne bi priznala, resnica ostane ista. In če starši pri otroku radi napačne vzgoje, ker so vzrejali in vzgajali otroka za ta svet, za srečno življenje na tem svetu, otroka do tega cilja niso pripeljali, so vse zgrešili, svoje naloge niso izvršili.

Otrok je lahko slaboten telesno, lahko pohabljen, lahko dušno zaostal - pa je pred Bogom prav toliko vreden kot najkrepkejši, najlepši, najrazumnejši, saj ima dušo, ki se v nebesih ob Bogu ne bo nič ločila od drugih.

To misel naj razmišljajo krščanski starši ob prazniku Marijinega darovanja. Naj bo ta praznik veliko vprašanje: Za kakšen cilj jaz vzrejam in vzgajam svoje otroke. Ali je ta cilj in namen, ki ga jaz imam tisti, ki ga ima Bog z mojim otrokom. Tudi moja dolžnost je, da vse otroke darujem Bogu, ki mi jih je zaupal, to se pravi, da jih vzgojim zato, da bodo živeli zares za čast in slavo božjo in za večnost ob Bogu. Prvo kar moram gledati v otroku, je duša in največ, kar lahko otroku dam, je to, da ga naučim, da bo vse, kar bo delal, delal v službo Bogu, za katerega je ustvarjen.

Čas, ki ga imajo starši pri tej veliki nalogi, je skopo odmerjen. Par let, morda deset, morda malo več, ali pa še manj je vse. V teh letih lahko to nalogo dosežejo, ali pa jo zgreše in ne dovrše. Bog bo svoj čas terjal dušo otrokovo od staršev. Zadnja pobinkoštna nedelja naj nam bo v tem opomin z evangelijem vesoljne sodbe. Hitimo, da zamujeno nadoknadimo, molimo, da Bog s svojimi močnimi milostmi popravi, kar smo mi zanemarili ali opustili. Predvsem pa prosimo pravega spoznanja in umevanja veličine namena vsakega otroka.

NE SPAMETEN V OČEH SVETA — DRAVI POMEN ŽIVLJENJA

/Sv. Janez od Križa, 24. nov./

Šele sedaj, ko živimo sredi Bogu odtujenega sveta moremo prav razumeti sv. Pavla, ki je dejal, da svetu pomeni Križ nesamet in pohujšanje. Sami vidimo in slišimo, kako se mlačnemu svetu neumno zdi versko življenje, s kakšnim pomilovalnim posmehom gledajo na obisk sv. maše, prejemanje zakramentov, molitev; kako se pohujšujejo nad nedeljskim počitkom, nad težjimi božjimi zapovedmi, nad ukazi in navodili sv. Cerkve.

Resnica je pa tudi to, da marsikdo, ki se med nami šteje za dobrega kristjana, kar ne more toliko globoko prodreti v krščansko miselnost, da bi prav razumel in udano prenesel od Boga dopuščeno ali poslano trpljenje, da bi se predal ljubezni do bližnjega in pozabil nase, da bi bil toliko ponižen, da bi vsakega sočloveka višje cenil od sebe. Zato se moramo, če hočemo svoje krščanstvo poglobiti, znova in znova v tem utrjevati. Najgloblje pa nam to pride do srca ob živih zgledih ljudi, ki so živeli naše človeško življenje, prestajali naše težave in boje in končno zmagali.

O sv. Janezu od Križa pripovedujejo življenjepisci, da je že kot devetletni otrok hotel s trpljenjem kazati Bogu in Materi božji posebno ljubezen. Gotovo je vsak dan tudi njemu prinesel polno težav. Med nami je tako, da se otroci in odrasli skušajo vsem težavam izogniti, če pa to ne gre, pa tarnamo in stokamo, gdemo in se pritožujemo. Janez od Križa je v tem gledal le izredne prilike, ki mu jih nudi Bog, da mu more dokazati, da ga ima zares rad - ne le v besedi - da mu more to tudi s tem dokazati, da kaj zanj potrpi. Še sam je na skrivaj iskal prilik. Posteljo si je naredil kolikor mogoče trdo. Potem je začel z izredno ljubeznijo do bližnjega. Sel je v neko zavetišče služiti, kjer so oskrbovali bolnike brez sredstev. Z največjim veseljem in ljubeznijo je delal najnižja in odvratna dela - pozabil je popolnoma nase, živel samo za Boga.

Kaj ima potem od življenja, s posmehom marsikdo vprašuje? Dragi moj, ki se ti vzbudi tako vprašanje, ali si že res kdaj pomislil, kaj to vprašanje vsebuje? Kaj ima potem od življenja? Tisto ima, za kar je življenje prejel. Življenje je prejel, da ga preživi za Boga in ne zase; če ga je preživel za Boga ima vse, kar je mogel dobiti od življenja.

To je glavno. On je razumel vsak dan, pri vsakem delu, pri vsaki težavi pravi pomen življenja. Vedel je, da ima vsaka minuta, vsak dan, vsako delo, vsaka težava pomen in vrednost, če je usmerjeno vse to na Boga. Vedel je tudi, da ga pri tem ovira človeško telo, ki hoče, da bi stregel le njemu, delal le za njegovo srečo, zato je to telo spravil v popolno službo in pokorščino duhu. Zato si je odrekal spanje, se postil, bičal. Vedel je, da bo telo, če zmaga, njegov gospodar, da ga bo privezalo na zemljo in mu zagrnilo pogled na Boga in nebesa. Ali služba Bogu za nebesa, ali služba telesu za zemeljski raj. Tudi on je bil postavljen pred to izbiro in izbral službo Bogu. Če pa je hotel to vršiti prav, je vedel, da je treba nase, na svoje telo pozabiti popolnoma, če stori le na pol, se je zavedal, da bo telo zmagalo.

Kam smo se mi odločili? Tudi za Boga! Toda, ali mi delamo res vse za Boga, ali vsaj večino časa in dela posvetimo Bogu. Največkrat ne. Zakaj? Zato, ker je bila naša odločitev taka, da

hočemo služiti Bogu, obenem pa, da se tudi telesu godi dobro. To pa je nezadržljivo. Ker če se telesu godi dobro, bo zavládalo nad dušo in nam zaprlo pogled v nebo.

Resnica je, pa naj se je branimo, kolikor hočemo, služba Bogu zahteva, da pozabimo nase, na telo, da se odrečemo sreči na zemlji, da potem lahko svobodno zares popolnoma služimo Bogu in tako zares svoji pravi sreči, ki je bomo pa deležni šele pri Bogu v nebesih.

Posmeh sveta nas bo spremljal, ne le posmeh, tudi napadi. Skozi trpljenje in solze bomo bredli in se trudili. Svetu se zdi, da tako življenje nima pomena. Kristjan pa ve, da prav tako in edino tako življenje doseže svoj pravi namen. K temu smo ustvarjeni - če toga ne dosežemo, potem šele smo vredni posmeha in pomilovanja. Svet, ki živi za zemljo in telo, bo nekoč moral priznati: O mi ne-spametni. Kristjan pa bo blagroval vsako uro težav in trpljenja, vsako najmanjšo solzo, ki jo je potočil za Boga in svojo dušo.

KATOLIŠKI

(Nadaljevanje)

MISIJONI

(Nadaljevanje)

Pij XII. pa gleda na to še z drugimi očmi. Pred seboj vidi zmučeno človeštvo, ki ga je odpad od Kristusa in Cerkev pogreznil v strašno gorje. V okrožnici "Summi Pontificatus" je zapisal: "Končni namen cerkvenega poslanstva je ta, da uresniči tu na zemlji božji načrt, "Da v Kristusu podredi eni glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji" (Ef 10). Tomu se Cerkev nikdar ne more odreči; kaj šele danes, ko se zdi njeno delo potrebnejše kot kdaj koli prej. Saj uči žalostna izkušnja, da samo zunanja sredstva, sami človeški napor in politični ukrepi ne morejo uspešno ublažiti zla, ki tare človeštvo." Zato se mu zdi predvsem potrebno misijonstvo. Ko je govoril 30. aprila 1939. vrhovnemu vodstvu vseh papeških misijonjskih družb, je med drugimi dejal: "Največjega pomena je, da se v posameznih narodih ustanovi Cerkev in v njih sredi oskrbe domači služabniki svetišča... Posvetite se torej še nadalje z vsemi močmi misijonjskemu delu in prav zdaj, ko je nevarnost, da ljubezen na svetu omrzne, "ker je resnica med človeškimi otroki otemnela". (Ps. 11 21) Pokažite s svojim zgledom, da zemski prebivalci niso zato tu, da bi se polni zavisti v bratski moriji končevali, ampak da bi se sledeč klicu večnega zveličanja združili v sve-ti zvezi z Bogom in med eboj."

S. Ksaverija JEREBIČ in
s. Martina DROFENIK.

Od številnih za misijone odločenih slovenjebistriških sester, ki imajo svojo misijonsko postojanko in bolnico v misijonu Coa-tung na Kitajskem, sta po dolgem čakanju in iskanju dokumentov, končno odleteli na Kitajsko na pomoč svojim preobremenjenim sestram v Coa-tungu s. Ksaverija Jerebič in s. Martina Drofénik, prva rojena l. 1908. v Oran-cih, druga pa leta 1917. v Stepcu. Odleteli sta iz Francije v letu 1948. najprej v Kunming, potem pa naprej (a ne več z letalom) v Coa-tung, kjer so jima priredili slovesen sprejem, o katerem poroča g. Prebil v enem svojih zadnjih pisem. Saj so ju pa tudi dolgo pričakovali. Zdaj upajo, da, ko je pot utrta, pride še več slovenskih sester tjakaj. Predvsem si pa žele slovenskega zdravnika, ki ga po msgr. Ke-recu prosijo že dve leti - in ne zaman. Kajti:

DR. JANEZ JANEŽ

prvi slovenski misijonski

Tako misijonsko poslanstvo ni nujna dolžnost Cerkve samo zato, ker je pač katoliška po svojem značaju, ampak je tudi časovna naloga. Svet razpada in s tem kliče na pomoč rešitelja, ki je pa edinole katoliška Cerkev.

Iz tega še bolj lahko razumemo, zakaj diha iz načrtov, navodil, smernic, opominov in prošnja svete Cerkve naravnost "sveti nemir".

Pred seboj gleda veliki cilj, ko se bodo vsi naroči v njenem objemu združili in začeli živeti boljše in lepše bodočnost.

(Konec)

sko ljubezen do bližnjega, tudi v junaški meri, kot jo je kazal že v ljubljanski javni bolnici pri številnih dolgotrajnih nočnih operacijah in prav tako v begunstvu kot taboriščni in delavski zdravnik v avstrijskih kampih in na znanem Barrio Peron v Argentini...

+ + +

Tako smo kratko in nepopolno označili to prelepo in pestro skupino novih misijonarjev in misijonark, ki so iz našega begunstva odšli v misijone, večinoma na Kitajsko. Kot rečeno, jih je gotovo odšlo še več, zlasti še nekaj salezijancev. Ko prejmemo o teh natančnejša poročila, jih bomo prav tako predstavili slovenskim misijonskim prijateljem.

13 novih misijonarjev torej: 5 duhovnikov, 4 bratje, 1 bogoslovec, 2 sestre in 1 zdravnik, od tega 7 lazaristov....

13 novih slovenskih apostolov Kristusovih,

zidarjev Cerkve!

—BOG GRE SKOZI STOLETJA—

Od beduina do preroka.

Med tem, ko je Cerkev vse storila, da razširi Kristusov nauk pri germanskih rodovih, se je na vzhodu v arabski puščavi pojavil krut in mogočen sovražnik Križa - m o h a m e d a n i z e m .

Pripovedka nam sporoča o sledečem dogodku: Nekega dne je prispel v palačo vzhodnorimskega cesarja v Bizancu (Carigrad) Arabec, divjega izgleda in zahteval, da ga takoj pustijo pred cesarja Heraklija, da mu ima izročiti važno pismo. Cesar sprejme pismo, katerega mu je pisal nepoznani puščavski beduin po imenu Mohamed, v katerem je bila zahteva, da cesar takoj zapusti krščansko vero in da mora priznati "islam". Cesar je pismo raztrgal in sela dal bičati. To se je zgodilo l. 628. - Deset let pozneje pa je armada tega pustolovskega beduina imela polovico bizantinskega cesarstva zasedenega in končno je nad Kristusovim grobom zavihrala zelena islamska zastava. Malo puščavsko mesto Meka, kjer je bilo omenjeno pismo pisano - je postalo čez 10 let središče muslimanskega sveta, katero se je raztezalo nič manj kot od Gibraltarja do Himalaje.

Na tej pripovedki je prav gotovo resnično to, da je bila pri tem verskem pokretu velikega pomena vojna organizacija, katero

zdravnik, je z vatikanskimi papirji in kitajskim vizumom v žepu le odpotoval koncem meseca maja iz Buenos Airesa z ladjo Ruys naravnost v Sargaj, odkoder odleti potem v Kunming in od tam na cilj, v misijonsko bolnico, katere šef bo in poleg katere ga žeca lepa vila... Dr. Janež, ki je znan zdravnik, zlasti specialist za kirurgijo, bo misijonu v silno korist ne le s svojim zdravniškim delom, ampak tudi kot nad vse blag človek, ki bo Kitajcem predvsem v dejanju pokazal krščan-

je "prerok" Mohamed poleg svoje zastave nove vere divjim plemenom Arabije predpisal in s katero je skoraj mahoma zavzel severno Afriko, Španijo in otoke Sredozemskega morja. Ves ta vpad bi tedaj dobro izvežbana armada pač mogla ustaviti, toda, ker ni bilo resnega protivnika, so fanatičnost islamovih bojnikov ter razne verske zmede, olajšale osvojevanje dežel. Borbenost mohamedancev pa ni izvirala toliko iz verskega, kot iz političnega in gospodarsko-roparskega ozira.

O življenju, načrtih, bojih in uspehih "preroka" Mohameda, vemo iz arabskih poročil naslednje:

Mohamed se je rodil l. 570 v Meki. Svojo mladost je preživel v revščini in žalosti. Bil je zamišljen človek, samsvoj in sanjač (fanatik), poleg tega pa zelo nadarjen. Vse to ga je privedlo do razmišljanja o svojem življenju in življenju rojakov. Tedaj je bilo v Arabiji že precej kristjanov in tudi večje število Judov. Pri obojih je zvedel o svetem pismu starega in novega zakona in vse to je temeljito premišljal. Arabci niso imeli svetih knjig in jim je bilo božje razodetje neznan. Mohamed je bil prepričan, da se bliža konec sveta in da bo temu koncu sledila božja sodba. Mučile so ga misli, kaj bo z Arabijo in z Arabci tedaj. Menil je, da bodo tej sodbi ušli vsi oni, ki se jim je Bog razodel. Ker Arabci še niso imeli nobenega preroka, se je smatral Mohamed za poklicanega, da je on določen za arabskega preroka in da sestavi sveto pisanje - "koran". Zaradi nekega privida, ki ga je imel, je bil o tem svojem poslanstvu trdno prepričan.

Okoli l. 610., ko je bil 40 let star, je s temi svojimi mislimi stopil v javnost. Do tedaj je bil gonjač kamel - beduin in poslovodja bogate vdove Kadidže, katera je pozneje postala njegova žena. Bil je zelo podjeten trgovec in bi to tudi ostal, da ni prišlo nadenj "poslanstvo" in razodetje korana. Ta razodetja mu je, po njegovi izjavi, razodel nadangel Gabriel. V tistih arabskih nočeh, da ga je nadangel Gabriel obiskoval, ga dvignil v zamaknjenje in mu narekoval "novo vero".

Kar si je ob takih prilikah izmislil, je potem pridigal kot razodetje. Tako je postal "islam" izvrševalec božje volje.

"K a a b a".

Glavni kraj Mohamedovih pridig je bil ob "Kaabi" - belem kamnu očaka Abrahama v Mekki, ki je bil svetinja vsakega Arabca. Vsi beduini so bili uverjeni, da kdor poljubi kamen "Kaaba" more brez skrbi stopiti pred vsemogočnega Boga, ker je vse grehe ob poljubu prevzel kamen. Neprenehoma so prihajale velike karavane iz vseh delov arabske zemlje v Mekko, tam poljubovale kamen in se tako oproščale grehov. Grehi pa so bili tako veliki, da je kamen počrnel.

Kar je Mohamed razlagal, ni bilo nič v zvezi s Kaabo in bali so se, da bo njegov nauk odpravil svetost kraja in razbil dobro cvetočo trgovino.

Uspeh Mohamedov je bil v njegovem rojstnem kraju kaj pičel, kajti po 3 letih pridigovanja ni imel niti 20 privrženecv. Zato sklene, da se preseli (622. l.) v Medino. To pa ni bil beg, kar pomeni beseda "Hedžra", ampak redna selitev.

Do tedaj Mohamed v svojem nauku ni imel ničesar proti krščanstvu in Judom. - Tudi so se Arabci pri molitvi še vedno z obrazom obračali proti Jeruzalemu - domovini dveh velikih ver. Po preselitvi v Medino pa je postalo drugače. Tam bivajoči Judje so ga zasmehovali in odklonili, kar je v Mohamedu vzbudilo velikansko mržnjo proti Judovstvu in ni miroval preje, da so bili vsi Judje iz

Medine izgnani. - Njegov drugi cilj - osvojitve svetišča v Mekki, je dosegel šele po več neuspehih l. 630. Od tega časa dalje je bil neomejeni gospodar Mekke in kamen Kaaba je postal središče njegovega nauka. S tem je bila pa tudi prekinjena zveza s krščanstvom. Ostanek svojega življenja je porabil v dosego nadvlade nad celim arabskim plemenom, kar je delal na svojski način.

POTA BOŽJA

(Nadaljevanje)

"Tako jutri jo prinesem. Še imenitnejša stvar kot svet je pa človek in po človeku moremo še bolj spoznati imenitnost njegovega stvarnika. Kdo bi si upal trditi, da človek ni pametno bitje. Kaj vse je že izumil človeški razum. Vsak dan pa beremo o novih iznajdbah človeškega duha. Če je že človek tako imeniten, kako mora biti šele imeniten tisti, ki je človeka ustvaril."

Tako se je razvijal prvi razgovor med gospodom kuratom in Harambegovičem. Gospod kurat je pričel z razlago o Bogu. Sredi tega pogovora pa ga nepričakovano prekinel Harambegovič in pravi:

"Gospod kurat, oprostite moji nadležnosti, če Vas vprašam, kdaj boste pričeli s poukom o vaši katoliški veri, ker želim prejeti sveti krst in sprejeti vašo vero?"

"Gospod Harambegovič, ta pouk se vrši že ves čas najinega razgovora. Razgovor o uri sem porabil zato, da bi Vam dokazal, da se nobena stvar ne naredi sama in da je tudi svet in človeka nekdo ustvaril. In temu stvarniku pravimo mi katoličani Bog. Z vero v Boga se začne naša vera. Kdor spozna to resnico, bo druge z malo ponižnosti lahko sprejel in doumel."

"Mislil sem, da je najin razgovor samo neko razglabljanje, do katerega sva le slučajno prišla in katerega vzrok je bila ura. Sedaj vidim, kako spretno in neprisiljeno ste mi povedali in dokazali prvo resnico vaše vere - resnico o Bogu."

Gospod kurat je vstal.

"Za danes naj zadostuje, jutri bova pa nadaljevala. Samo prošnjo imam še do vas, gospod Harambegovič. Ko boste sedaj razmišljali in razpravljali o tem, kar sva danes govorila, se Vam bodo porodila razna vprašanja in razni dvomi. Vse, kar ne boste vedeli in kar Vam bo nejasno, me pri naslednjem obisku vprašajte. Ničesar Vam ne sme biti nejasno, vse morate razumeti in doumeti, da boste doživljali vso veličino naše vere."

"Zelo sem Vam hvaležen za Vaš trud", je dejal Harambegovič in podal gospodu kuratu roko.

Sulejman Harambegovič je sprejemal besede gospoda kurata, kakor sprejema dobra zemlja kleno zrno, ki ga je vanjo posejal kmet. To seme je takoj vzkliko in pognalo prvo zelenje.

Tudi Janko Ahačič je božjo besedo sprejemal, toda ne tako kot Harambegovič. Bil je podoben človeku, ki je svoj talent zakopal. Vse, kar je slišal, je sicer premišljeval, toda to premišljevanje ni rodilo sadu.

Knalu po odhodu gospoda kurata je prišla sestra Valentina. Takoj se je pričel razgovor o kuratovem obisku. Iz tega razgovora je sestra Valentina spoznala, da Harambegovič z veseljem sprejema resnice, ki mu jih razlaga kurat. Janko je pazno sledil pogovoru, toda ni dejal ničesar. Ko je pa sestra že hotela oditi, je dejal:

"Čudim se Vam, gospod Harambegovič, da hočete prestopiti v našo vero. Prvič inteligentu vera in vse, kar je v zvezi z njo,

sploh ni potrebno, ker inteligent ve, kaj sme in kaj ne sme. Vera je samo za preprostega človeka, ki nima razsodnosti in brzda njegove strasti s pravljico o hudiču in peklju. Drugič je pa vseeno, katero vero priznavaš, saj so vse vere enako dobre."

Po teh besedah je sestra Valentina odšla. Klicala jo je dolžnost in ni imela časa, da bi Janku odgovarjala in ga zavrnila, je pa to tudi raje prepustila gospodu kuratu. Ta Jankova izjava je je močno užalostila. Njena velika želja je bila, da bi Janko odšel zdrav iz zavoda. Želela je, da bi mu Bog vrnil telesno zdravje, še bolj pa si je želela, da bi poleg telesnega zdravja odnesel iz Golnika močno živo in trdno vero. V ta namen je darovala vse svoje nevšečnosti, ki jih je doživljala vsak dan in pridejala še mnoge svoje molitve. Vse to je darovala za oba: za Harambegoviča in za Janka Ahačiča.

Harambegovič je vse milosti z veseljem in s pridom sprejemal, Janko pa jih dosledno zametaval.

Sestra Valentina je spoznala, da bo treba za tega človeka kaj več storiti. Samo vsakdanje žrtve, ki jih je darovala Bogu za ti dve duši, ne zadoščajo. Premišljevala je, kaj bi Bogu ponudila kot žrtev za rešitev tega človeka, ki se je tako dosledno upiral milosti. Molila je, da bi jo Bog razsvetlil in ji dal veliko moči, da bi mogla svoje žrtve res dosledno in junaško prenašati.

V molitvi in premišljevanju je vedno bolj jasno spoznava la, zakaj jo Bog vodi po poti, ki jo vodi in kaj Bog želi od nje. Ali ni Bog združil njene življenjske poti s Harambegovičem in Ahačičem zato, da bi jima ona pomagala najti pot do Njega? Ali je še kaka vzvišenejša naloga na svetu, kakor voditi in pripeljati kakega človeka k Bogu? Ali ni tudi Kristus prišel na svet zato, da bi ga rešil in pripeljal nazaj k Bogu? Da, tako je. To je sedaj jasno spoznala. Odzvala se je klicu, hotela se je žrtvovati in tudi ona sama nekoliko doprinesti k veliki žrtvi, ki jo je opravil in daroval sam Sin božji za ubogega človeka. Vesela, srečna in zadovoljna tudi zato, ker je spoznala svojo življenjsko pot: rešiti in privedi k Bogu Harambegoviča in Janka Ahačiča. Premišljevala je samo še, kaj bi dala Bogu za rešitev teh dveh duš? In kaj je imela? Od vsega, kar ji je od posvetnega še ostalo, je bilo samo še petje, v katerega je položila vse in pa njeno lastno življenje. Človek pa more dati samo to, kar ima. Ali naj se odpove petju?

Bala se je te misli in se ni mogla kar na hitro odločiti. Edino to ji je še ostalo od vsega posvetnega. Petje in igranje na harmonij ali na orglje. To je bil zanjo tisti košček sveta, ki ji je še ostal od vsega posvetnega. Igrala in pela je, kadar je bila vesela, igrala in pela je, kadar je bila žalostna, kadar so prišle težave, kadar je hotela Bogu še posebno služiti. Edino petje je bilo še, ki jo je vezalo s svetom, in sedaj naj ga pusti, opusti za vedno?

Ni se mogla odločiti, toda vedela je, da se bo odločila za to, da pusti petje, da reši Harambegoviča in Ahačiča.

Prvi korak k tej odločitvi je bila prošnja, ki jo je predložila sestri prednici, da naj jo razreši dolžnosti organistinje in pevke. Sestra prednica se je tej prošnji zelo začudila.

"Sestra Valentina, ali smem vedeti, zakaj se želite odpovedati službi organistinje in zakaj hočete dati slovo petju? Kakor vem, je bilo petje vaše življenje."

"Res je, kar prabite, sestra prednica in zelo težko vam odgovorim na to vprašanje. Za to sem se odločila po vsestranskem razmišljanju. So časi, ko človek s petjem časti Boga, nastopijo pa tudi časi, ko človek še bolj časti Boga, ako se zaradi Njega petju odpove. Zaupam vam, sestra, samo to, da se od svojega življenja ne bom ločila težje, kot se sedaj poslavljam od petja." (Dalje prihodnjič).

Izdaja pisarna narodnega delegata papeške misije v Tristachu pri
Lienzu.